

‘Och dat ik, ik voor u gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!’

2 Samuël 18:33

De dood van Absalom

In het woud van Efraïm strijden de legers van David en Absalom tegen elkaar. Op advies van zijn generaals is David in Mahanaïm achter gebleven. Als hij zou sneuvelen zou alles verloren zijn. Het leger wordt verdeeld in drieën. Ook blijven er mannen bij David om wanneer het nodig is samen met de koning de anderen te hulp te komen. Dringend gebiedt David zijn aanvoerders ten overstaan van hun manschappen, Absalom zachtmoedig te behandelen. De strijd is fel. Het leger van Absalom wordt verpletterend verslagen. Er sneuvelen 20.000 man in de strijd. Absalom vlucht op een ezel. Terwijl hij tussen het struikgewas, onder de takken van een eik doorrijdt, raakt hij met zijn lange hardos verward in de takken. Absalom blijft hangen, terwijl zijn rijdier doorloopt. Een soldaat uit het leger van David ziet wat er gebeurd is en rapporteert het aan Joab. Tegen het bevel van de koning in berooft Joab Absalom van het leven. Hij steekt drie pijlen in Absaloms hart en samen met zijn wapendragers slaat Joab Absalom dood.

Aangrijpend als we bedenken hoe Absalom daar hangt tussen de hemel en de aarde. Een toonbeeld van de vloek van God. De Heere straft hem voor zijn zonden, voor zijn opstand tegen het wettig gezag van de door God aangestelde koning in Israël.

Joab en zijn mannen begraven Absalom onder een grote steenhoop. Een teken dat hier een misdadiger is gedood en begraven.

Als David van de dood van zijn zoon hoort, is hij zo verslagen dat hij zich wenend terugtrekt in een van poortvertrekken om zijn smart uit te klagen: ‘Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och, dat ik, ik voor u gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!’ Hevig geëmotioneerd roept David het uit. Wat een smart in dit vader hart. Hij had wel voor Absalom willen sterven. David kon sterven. Hij wist zich met God verzoend. Maar Absalom kon niet sterven. Ondanks alles wat Absalom zijn vader heeft aangedaan, bleef er in het vaderhart van David liefde voor deze weerbarstige en opstandige zoon. De liefde klaagt! Daarbij moet David niet alleen klagen over de tijdelijke dood van zijn zoon, hij moet vrezen voor zijn eeuwige ondergang. Overweldigd door smart en in grote beroering doet David niet anders dan de naam van zijn zoon bij herhaling uitroepen.

Verdriet kan groot en diep zijn. In het gevecht met het leed kunnen we de controle over onszelf totaal verliezen. Dit gebeurt ook bij David. Ja, dit kan ook Gods kinderen gebeuren. De overmatige smart maakt David helemaal stuk. Hij ziet de zegen van de Heere niet meer dat de overwinning hem gegeven is. Hij onderkent de rechtvaardigheid van God niet meer in het straffen van zijn goddeloze zoon. Vroeger had hij in omstandigheden van smart en kruis tegen zichzelf gezegd: ‘Ik zal mijn mond met een breidel bewaren...Ik zal mijn wegen bewaren dat ik niet zondige met mijn tong’. In deze crisis kan Davids ziel niet stil zijn tot God. Wat zien we hier dat ook de besten van Gods kinderen altijd maar weer opnieuw genade nodig hebben om te buigen onder Gods wil. Zonder strijd komt niemand tot het verliezen van zichzelf. Het kruid van lijdzaamheid en geduld in het lijden is en blijft zeldzaam. Ook in Davids hart was er in zijn leed zo direct geen ruimte voor de belijdenis: ‘Wat God doet dat is wel gedaan, Zijn wil is wijs en heilig’. Volmaakte onderwerping was er alleen in Davids grote Zoon, de Heere Jezus Christus. Maar het heeft zelfs Jezus strijd gekost! In de Hof van Gethsémané was Zijn strijd zo groot dat Zijn zweet veranderde in bloed. Daar horen we Hem bidden: ‘Vader, of Gij wildet deze drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede’. Wat een volkomen aanvaarden van de weg en de wil van God. Bij Hem ging het daarbij om Zijn eigen

leven. Hij moet een ontzaglijk offer brengen. Vanwege de zonden van Zijn volk is de plaag op Hem. David ervaart Absaloms dood als gevolg van zijn eigen zonden. Hij kan niet boven zijn kind staan, moet buigen en de oorzaak bij zichzelf zoeken. Bij al het lijden kunnen wij nooit om de schuld van de zonde heen. Niemand kan dan zeggen rein te zijn van zijn zonden. Jezus kan en mag dit wel zeggen. Hij heeft geen zonde gekend en ook geen zonde gedaan. En toch buigt Hij, draagt Hij als een lam dat stemmeloos is voor dien die het scheert. Wat een Borg! Alleen om Jezus wil leren wij buigen, worden wij in tegenspoeden stil. Nooit ligt het in ons om aan Gods kant te komen en geduldig met Jeremia stil te zitten en stil te zwijgen (Klaagl. 3:28). Het ligt alleen in de grote Kruisdrager, de Heere Jezus Christus. Laat het daarom ons gebed zijn: 'O Zoon, maak ons Uw beeld gelijk'.

Ds. W. Harinck